

Οι τέσσερις σταγόνες

Ένα αυτοσχέδιο παραμύθι των παιδιών με αφορμή τον κύκλο του νερού
Δημιουργήθηκε μέσα από την πολύ καλή συνεργασία των παιδιών και των Νηπιαγωγών
των παρακάτω Νηπιαγωγείων:

Βορεινού, Γαρεφείου, Ξιφιανής, Σωσάνδρας, Προμάχων, Χρύσας-Τσάκων
στα πλαίσια υλοποίησης προγραμμάτων για τον κύκλο του νερού
Η ιστορία ξεκινούσε από ένα νηπιαγωγείο και συνεχιζόταν από το επόμενο.

Η εικονογράφηση έγινε από τα παιδιά που ζωγράφισαν σε ομάδες.

Τα νηπιαγωγεία που συνεργάστηκαν ανήκουν στην 13^η Ομάδα Νηπιαγωγείων της
Διεύθυνσης Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Πέλλας
(βάση του Νόμου 4547/12-6-2018, άρθρο 48)

Παιδιά και Νηπιαγωγοί μοιράστηκαν τη χαρά της συνεργασίας και της κοινής δημιουργίας

Σχολικό Έτος

2020-2021

Οι τέσσερις σταγόνες

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένα χωριό που το έλεγαν Άλωρο και είχε στην είσοδό του ένα μεγάλο ποτάμι. Μέσα στο ποτάμι υπήρχε πολύ νερό και εκεί ζούσαν τέσσερις σταγόνες. Δύο αγόρια και δύο κορίτσια: ο Νούλης ο Σταγονούλης, ο Άκης ο Σταγονάκης, η Νίτσα η Σταγονίτσα και η Νούλα η Σταγονούλα. Ήταν αδερφάκια πολύ αγαπημένα και δε μάλωναν ποτέ. Μόνο έπαιζαν κάθε μέρα πολλά και διασκεδαστικά παιχνίδια. Κολυμπούσαν, πετούσαν νερό ο ένας στον άλλον, έπαιζαν κυνηγητό και γελούσαν πολύ.

Εκεί στο ποταμάκι υπήρχαν και πολλά ψαράκια που ήταν φίλοι με τις σταγονίτσες. Έπαιζαν μαζί τους ωραία παιχνίδια: ποδόσφαιρο με μπάλα που την είχαν φτιάξει από φύκια, χτυπούσαν τα ψαράκια τις ουρές τους και πετάγονταν οι σταγονίτσες ψηλά σαν τραμπολίνο, ανέβαιναν πάνω στην πλάτη των ψαριών και βουτούσαν στα βαθιά....

Μια μέρα ο ουρανός έγινε πολύ σκοτεινός και αμέσως άρχισε μια μεγάλη βροχή. Έτσι έπεσαν και άλλες πολλές σταγόνες μέσα στο ποταμάκι, που έγιναν αμέσως φίλοι με τις τέσσερις σταγονίτσες και όλοι μαζί έπαιζαν πιο πολλά παιχνίδια και γελούσαν συνέχεια.

Όταν σταμάτησε η βροχή, είδαν στον ουρανό ένα πολύ όμορφο ουράνιο τόξο. Οι σταγονίτσες μόλις το είδαν τους άρεσε πάρα πολύ. Γι' αυτό του ζήτησαν να γίνουν φίλοι και να έρχεται κάθε μέρα για να παίζουν. Το ουράνιο τόξο όμως τους είπε:

-«Καλές μου σταγονίτσες αυτό δε γίνεται γιατί πρέπει πρώτα να έχει βρέξει για να εμφανιστώ. Όμως να ξέρετε ότι κάθε φορά που θα τελειώνει η βροχή εγώ θα έρχομαι να σας βλέπω και να κάνουμε παρέα».

Οι σταγονίτσες αν και στεναχωρήθηκαν λίγο, συμφώνησαν μαζί του και συνέχισαν το παιχνίδι τους με τα ψαράκια.

Ξαφνικά, επειδή ο ήλιος ήταν πάρα πολύ ζεστός, οι σταγονίτσες άρχισαν να ζεσταίνονται πολύ και να γίνονται πιο ελαφριές σαν αέρας. Έτσι άρχισαν να πετάνε προς τον ουρανό και σε λίγο έφτασαν σε ένα άσπρο απαλό συννεφάκι σαν βαμβάκι και κάθισαν να ξεκουραστούν. Τότε.....

Τότε οι νεροσταγόνες ξάπλωσαν πάνω στο άσπρο και απαλό συννεφάκι τους και ήταν χαρούμενες, γιατί από τόσο ψηλά μπορούσαν να βλέπουν όλη τη φύση.

Ο δυνατός άνεμος φύσηξε με όλη του τη δύναμη και τότε το συννεφάκι μας μαζί με τις σταγόνες ξεκίνησαν το μακρινό τους ταξίδι. Είδαν το ποτάμι της Αριδαίας, μια μικρή γέφυρα, τα ψηλά βουνά, τα όμορφα δέντρα, τα πουλιά, τα σπίτια και τους ανθρώπους.

Αφού ταξίδεψαν αρκετή ώρα ο δυνατός άνεμος σταμάτησε να φυσάει και το συννεφάκι μας στάθηκε πάνω από ένα σχολείο. Τότε οι σταγόνες είδαν τα παιδιά να περπατούν στην αυλή του σχολείου και ένα κοριτσάκι να φοράει πράσινο φόρεμα με λουλούδια και πρασινάδες και όλοι μαζί να τραγουδούν:

**«Περπερούνα περπατεί ,
περπατεί καμαρωτή
και το Θεό παρακαλεί
για να ρίξει μια βροχή
μια βροχή μια σιγανή
για ν' ανθίσουν τα λιβάδια
και να φυτρώσουν τα σιτάρια».**

Οι τέσσερις νεροσταγόνες είπαν:

-«Είναι το έθιμο της Περπερούνας, πρέπει να βοηθήσουμε τα παιδιά και να ρίξουμε μια βροχή για να ποτιστεί η γη».

Αμέσως κάλεσαν και τις άλλες σταγόνες από το διπλανό συννεφάκι και ζήτησαν από το φίλο τους τον άνεμο να τις φυσήσει και να στείλει το σύννεφό τους ψηλά πάνω από τα βουνά. Και τότε...

Καθώς ο άνεμος έσπρωχνε τα συννεφάκια αυτά άρχισαν να τσουγκρίζουν. Από το τσουγκρισμα ακούγονταν φοβεροί ήχοι, δυνατά μπαμ. Ήταν τόσο δυνατά που από τα βουνά ακούστηκαν ως το σχολείο.

Τα παιδιά φώναξαν: «Βροντάει» και έτρεξαν μέσα στην τάξη τους να προστατευτούν. Έκατσαν μπροστά στα παράθυρα και περίμεναν να δουν τι θα γίνει.

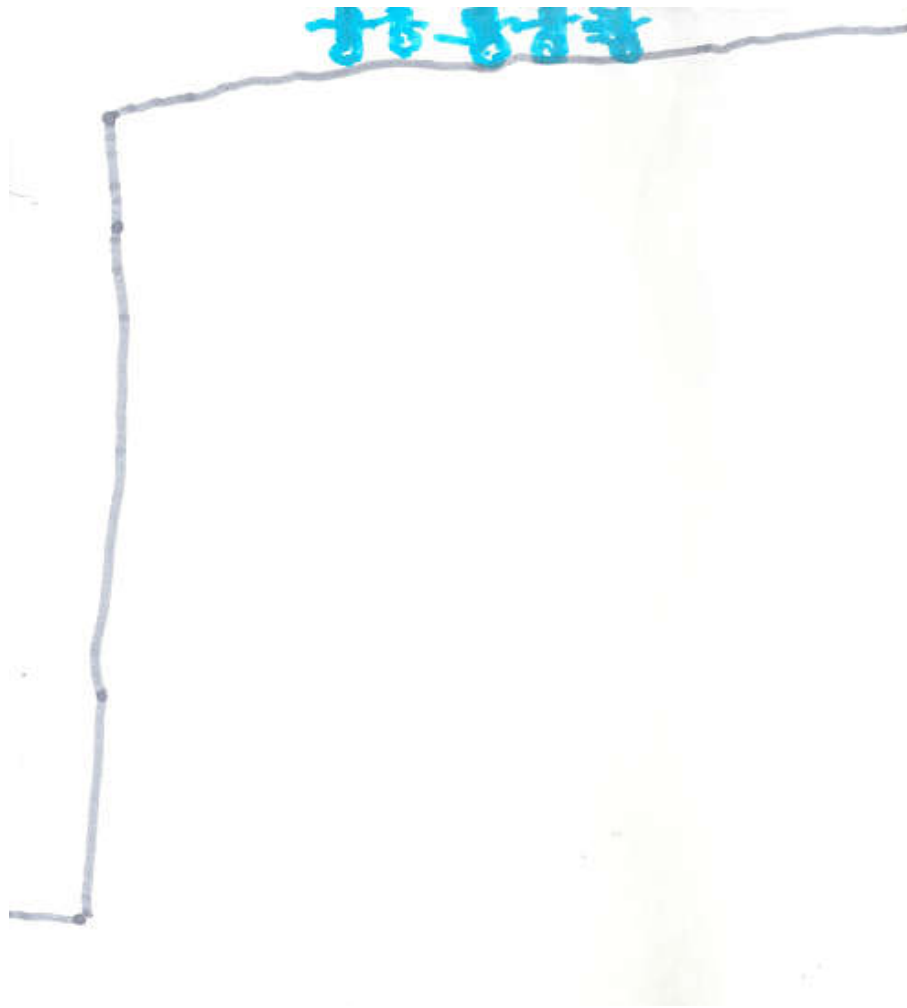
Ανυπομονούσαν. Αλλά και οι σταγονίτσες ανυπομονούσαν. Περίμεναν πώς και πώς να πέσουν στη γη!

Οι βροντές όλο και δυνάμωναν ώσπου ξέσπασε βροχή!!! Τα παιδιά ενθουσιασμένα έτρεξαν στα παράθυρα για να δουν από κοντά τις σταγόνες που έπεφταν στα τζάμια . Χαιρέτησαν τον Νούλη Σταγονούλη, τον Άκη Σταγονάκη, τη Νίτσα Σταγονίτσα, τη Νούλα Σταγονούλα και όλη την παρέα τους.

Εκείνη την ημέρα έπεσαν πολλές σταγόνες στο Βορεινό και στο Νεοχώρι. Πότισαν τα χωράφια, τα λουλούδια, τα ψηλά πλατάνια. Τα παιδιά είχαν καιρό να δουν βροχή και η χαρά τους ήταν τόσο μεγάλη που ζήτησαν από την κυρία τους να φέρουν λίγες σταγόνες μέσα στην τάξη.

Άνοιξαν λοιπόν το παράθυρο και τσουπ μπήκε μέσα ο Νούλης Σταγονούλης με την παρέα του. Τα παιδιά έπαιξαν με τις σταγόνες κρυφτό, τυφλόμυγα, κυνηγητό αλλά και με νερομπογιές. Πόσο χάλια έγιναν τα χεράκια τους!!! Η κύρια ζήτησε να τα πλύνουν στη βρύση γιατί ήταν η ώρα του φαγητού. Πήγαν και οι σταγονίτσες να πλυθούν όμως ενώθηκαν με το νερό της βρύσης και γλίστρησαν μέσα στο σωλήνα!!! Τότε ξεκίνησε ένα ακόμα ταξίδι για αυτές....

Μέσα στο σωλήνα ήταν σκοτεινά και οι σταγονίτσες φοβήθηκαν πολύ. Για να αντιμετωπίσουν το φόβο τους σκέφτηκαν να πούνε ένα τραγουδάκι που τους έμαθε η γιαγιά τους:

**«Αγάπη, γέλιο και χαρά
έχω πάντα στην καρδιά.
Όλο τον κόσμο εγώ γυρνώ
μια σταγονίτσα είμαι εγώ!»**

Με το τραγούδι τους ξέχασαν το φόβο τους και πήραν θάρρος. Ξαφνικά από τον σκοτεινό σωλήνα βρέθηκαν στο ποτάμι που χωρίζει το Πάνω από το Κάτω Γαρέφι, με την μπλε γέφυρα.

Εκεί άκουσαν φωνές και γέλια και καθώς ήταν περίεργες κοίταξαν δειλά-δειλά. Είδαν τότε μερικές γυναίκες που γέμιζαν χρωματιστά κανάτια με νερό από το ποτάμι.

Η παρέα με τις σταγονίτσες κρύφτηκε σε ένα από αυτά μαζί με άλλες σταγόνες.

Έπαιξαν γέλασαν χόρεψαν και τραγούδησαν όλες μαζί ώσπου ξαφνικά ένιωσαν να στριφογυρίζουν στον αέρα...

...Και βρέθηκαν στα φύλλα ενός γέρικου πλάτανου που βρίσκεται στην κεντρική πλατεία του Καπετάν Γαρέφη. Οι σταγονίτσες φώναξαν τότε:
«Αααα! είναι το έθιμο που ραντίζουν τα φύλλα του πλάτανου με το νερό από το ποτάμι» και αγκάλιασαν τον κορμό του για να πάρουν τη δύναμή του.

Όμως τότε, άκουσαν από ψηλά, ένα σύννεφο να λέει:

**«Γρήγορα ανεβείτε εδώ
να πάμε στους Προμάχους, που αγαπώ!
Και να δούμε από ψηλά,
έναν παράδεισο παιδιά!!!»**

Το δροσερό αεράκι φύσηξε και βρέθηκαν πάνω από το χωριό. Τα χωράφια ήταν πράσινα και οι κερασιές γεμάτες με κεράσια. Είδαν από ψηλά το μοναστήρι με τα ανθισμένα του λουλούδια και στην γκούμνα κορίτσια με στολές, κρατώντας στάμνες, να παίρνουν το αμίλητο νερό από τη βρύση.

-«Είναι Πρωτομαγιά!!!» είπε ο Νούλης, «για αυτό τα κορίτσια παίρνουν το αμίλητο νερό. Δείτε, όλος ο κόσμος είναι στην εξοχή».

-«Ααα! Δείτε τη λίμνη με τις πάπιες!» είπε η Νίτσα. «Τι λέτε, πάμε να κάνουμε μια βουτιά;»

-«Ναιιι», απάντησαν όλοι μαζί και παίρνοντας μια βαθιά αναπνοή, βούτηξαν στη λίμνη.

Εκεί γνώρισαν πολλές άλλες σταγόνες, που τις καλοδέχτηκαν και τις ξενάγησαν σε όλο το χωριό. Τις πήγαν στο φράγμα, στον πάνω καταρράκτη, την πισκία με τα πράσινα νερά και τον νερόμυλο. Μέσα από το κανάλι έφθασαν στην πλατεία του χωριού και εκεί είδαν τις σταγόνες να κλαίνε.

-«Τι πάθατε σταγόνες μου καλές»; ρώτησε η Νούλα.

-«Ο κόσμος δεν μας θέλει τώρα πια και ζητάνε να φύγουμε μακριά γιατί στα κέρασια κάνουμε ζημιά. Δείτε! Όλος ο κόσμος είναι στην εκκλησιά και τον Θεό παρακαλά να φύγουμε μακριά».

Έτσι στενοχωρημένες οι σταγόνες πήραν το κανάλι και κατηφόρισαν προς τον μικρό καταρράκτη. Ξαφνικά, κοντά στο σχολείο άκουσαν χαρούμενες φωνές παιδιών. Ήταν τα παιδιά του νηπιαγωγείου που έπαιζαν με το νερό στο σπίτι ενός συμμαθητή τους.

-«Κοιτάξτε σταγονίτσες, έχουν και πισίνα...»

δεν πρόλαβε να συνεχίσει η Νίτσα την κουβέντα και ξαφνικά βρέθηκε σ' ένα κουβαδάκι και από εκεί πάνω σε ένα παιδάκι.

-«Πλατς πλουτς, αχ τι ωραίο παιχνίδι είναι αυτό! Ελάτε και εσείς σταγόνες» είπε η Νίτσα.

-«Ναι, ναι πολύ μας αρέσει το μπουγέλο» είπαν οι σταγόνες, «αλλά δε γίνεται να μείνουμε. Άρχισε να βραδιάζει και η μαμά θα ανησυχεί. Έλα γρήγορα Νίτσα στο κανάλι να γυρίσουμε πίσω στο σπίτι μας».

Έτσι, τα 4 αδέρφια πιασμένα χέρι χέρι κατέληξαν στο μεγάλο ποτάμι και αφού πέρασαν την Μπέλιτσα στην Αριδαία, είδαν από μακριά τη μάνα τους τη σταγόνα να τα ψάχνει με αγωνία.

«Ωωχ ! Τι θα πούμε τώρα στη μαμά; Φύγαμε χωρίς να της πούμε τίποτα».

Όταν τα είδε η μαμά τους, έτρεξε και τα αγκάλιασε χαρούμενη, χωρίς να πει κουβέντα για την αταξία τους αυτή. Της αρκούσε που γύρισαν πίσω και ήταν καλά.

Και ζήσανε αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

Συμμετείχαν και συνεργάστηκαν οι Νηπιαγωγοί:

Νηπιαγωγείο Βορεινού
Γκότση Ευαγγελία
Σέρη-Τσαμίτα Χρυσούλα

Νηπιαγωγείο Γαρεφείου
Παρούση Μαγδαληνή
Ριζάκη Θεοδώρα

Νηπιαγωγείο Ξιφιανής
Δαμιανού Μαρία
Σάλκου Ισμήνη

Νηπιαγωγείο Σωσάνδρας
Δέκου Γεωργία
Τονίδης Δημήτρης

Νηπιαγωγείο Προμάχων
Δαμιανού Μαρία
Δημητριάδου Αικατερίνη
Μπάτσιου Κυριακή
Χατζόγλου Αναστασία

Νηπιαγωγείο Χρύσας-Τσάκων
Γεωργιάδου Ευθυμία
Τσορτανίδου Ανθούλα